

основи, методи криминологије, организације и институти, парапсихологија, полиција и вештачење рукописа.

Из области феноменологије криминалитета изложени су деликти фалсификовања уметничких дела и животних намирница, убиство, деликти на новцу, прекршаји, организовани злочин, политички криминалитет и политичко убиство (атентат), проституција, деликти против јавног реда и правосуђа, поврат и с њим у вези прогноза поврата и најзад самоубиство.

Криминолошко изучавање феномена криминалитета данас узима све више маха и несумњиво је корисно као противтежа у теорији и пракси чисто правном посматрању кривичних дела. Са неколико речи задржаћемо се на структури овог изучавања деликата против јавног реда и правосуђа, која је за лексикон обрадио проф. Ф. Гердс, с обзиром да он после свога рада „Криминална феноменологија, њени задаци и могућности“⁽¹¹⁾ чини стаане напоре да развије ову грану криминологије. У првим редовима долази до одређивања групног појма ових деликата и бележења кривичних дела предвиђених у кривичном закону. После тога се обрађују кривична дела појединачно. При овом долази до потпуног сагледавања законског бића кривичног дела, историјског осврта на настанак и развој као и до његовог практичног значаја. У даљем истраживању посебно место заузимају појавне форме дела, при чему не долазе у обзир само форме које би се поистоветиле са законским бићем, већ и оне које показују извесну сличност и тако отварају нове видике како за практично правосуђе тако и за нове инкриминације или коректуре постојећег стања. Ова изучавања су праћена и истраживањем непосредних узрока одговарајућег кривичног дела, тако да долазимо до једне на одређени начин посебне криминологије или боље речено до посебног дела криминологије. Истовремено треба напоменути да је присутно и проучавање проблематике о типологији учинилаца датог кривичног дела. Са овим смо хтели само да укажемо и на теоријску и на практичну вредност ове гране криминологије са којом се за сада срећемо готово једино у овом лексикону.

Најзад, у свескама налазимо и низ питања која представљају материју криминалне етиологије. Набројаћемо наслове под којима су ова питања обрађена. Дакле, криминални роман, природна околина, проучавање личности и њена заштита, религија, школа и средства информисања. Но, одмах треба додати и то, да су овде присутна и разматрања која спадају у област терапеутике криминалитета.

Др Драгољуб В. Димитријевић

Jean Rivero, DROIT ADMINISTRATIF, Précis Dalloz, Paris 1970, стр. 482.

Плејади блиставих француских професора права Дигија, Орјуа, Бертелемија, Бонара, Ролана, Валина, д Лобадера, Ведела и др. који су француско управно право подигли од егзегезе на степен правне науке, већ низ година припада и професор Жан Риверо. Његово име одавно није ново ни у Француској ни у другим државама а посебно ни у Југославији у којој је познат и по његовим радовима и по његовом активном учешћу на француско-југословенским правничким данима.

Још пре овог рата 1934. године, проф. Риверо објављује запажено дело »Les mesures intérieures administratives« и својом сарадњом помаже проф. Анри Бертелемију у објављивању 13. издања његовог *Traité de Droit administratif*. Проф. Риверо је прво био професор на Правном факултету

(11) Friedrich Geerds: Kriminalphänomenologie, Ihre Aufgaben und Möglichkeiten (Festschrift für Hellmuth Mayer zum 70. Geburtstag. S. 605 — 627. Berlin, 1966).

у Поатјеу. За време овог рата био је у заробљеништву. После рата објављује низ чланака и године 1948. објављује дело о режиму национализација. Те исте године постављен је за професора Високе управне школе (Ecole Nationale d'administration).

У свим његовим радовима огледа се свестрано интересовање за актуелне проблеме друштвене стварности и увек посвећује пажњу посебно сложеним проблемима којима тражи решења. Он расправља о штрајку у јавним службама, о колективним уговорима у јавном праву, о улози државе и интересних група, о реформи управног судства, о обавезности одлука Државног савета, о преображају државе и јавне управе, о улози суда, о правном образовању управних службеника и многим другим актуелним проблемима државе и савремене управе.

Као правник он првенствено примењује правни метод у својим истраживањима али су сви његови радови одраз и упоредноправног и социолошког метода, са тежњом да без догматске апологетике одређеног правног система, дође до објективне научне истине.

Године 1954. проф. Риверо је постављен за професора на Правном факултету у Паризу и од тада још више даје маха својој интензивној стваралачкој активности која се посебно огледа у низу објављених радова расутих у многим француским и страним часописима и зборницима. Већ је запажено у литератури упоредног управног права, да сваки чланак проф. Ривероа представља не само прилог правној науци уопште, већ да језиком и стилем његови чланци остају пример да и правне расправе могу бити блистави есеји правне књижевности. Посебно су запажена његова предавања из упоредног управног права која је одржао на Правном факултету у Паризу као и његово дело Радно право које је објавио заједно са проф. Жан Саватјеом.

Проф. Риверо је дао и свој познати уџбеник управног права који је сад 1970. године доживео и четврто издање. Све познате одлике радова проф. Ривероа су и одлике овог уџбеника. Иако сажет, овај уџбеник јасно излаже основне појмове француског управног права, али уједно указује и на основне проблеме управног права уопште, упућујући увек и на одређена решења. Четврто допуњено издање уџбеника проф. Ривероа не даје само основне појмове француског управног права и његових сложених проблема већ и основне податке о концепцијама управног права у упоредном праву. Својим једноставним излагањем овај уџбеник и васпитно делује на формирање будућих француских правника, јер им остаје као пример како се сложени правни појмови и проблеми могу изложити сажето и остати у оквиру научног излагања.

Д. Б. Денковић

В. Д. Сорокин. ПРОБЛЕМЫ АДМИНИСТРАТИВНОГО ПРОЦЕССА, „Юридическая литература“, Москва, 1968, 141 стр.

Аутор у књизи истражује појам и суштину совјетског управног поступка и његову повезаност са државном управом и управним правом, како материјалним тако и процесним. Поред поменутог покушава да анализира врсте управне делатности које чине управни поступак, његове карактеристике, дефинише и одређује појам и врсте управних процесних норми које регулишу односе у области државне управе.

Књига је подељена на три главе. Прва глава: „Суштина и врсте управне делатности совјетске државе“ разматра питање појма и суштине совјетске државе и структуру совјетске управне делатности.

У другој глави: „Појам и карактеристике совјетског управног поступка“ говори се о појму совјетског Управног поступка о његовој структури и о разликама између управног те цивилног и кривичног поступка.